

П. Г. Удхаус

Неприятности в Тъдслей

Двама Симпатияги и още толкова Образи си сръбваха на спокойствие в пушалнята на „Гъртеите“, когато вътре нахълта една Скица и попита дали някой от присъстващите не би изявил готовност да закупи при крайно изгодни условия едно кажи-речи непокътнато томче с пълните произведения на прочутия английски поет Тенисън¹. По тона му обаче си личеше, че не храни особени надежди относно успешното сключване на сделката. Кое то си излезе самата истина. Двамата Образи и единият Симпатияга отказаха с погнуса, докато вторият го изгледа с изумление.

– Не е мой – побърза да се оправдае Скицата, – а на Фреди Уиджън. Единият Симпатияга подсвирна, искрено шокиран.

– Искаш да ти повярвам, че Фреди Уиджън е дал пари за Тенисън?

Вторият Симпатияга заяви, че този факт само потвърждавал съмнението, които отдавна се прокрадвали в проникателната му душевност, че Фреди вече не го бива.

– Нищо подобно – защитил приятеля си Скицата. – Той имал желазно оправдание за покупката на поезия. Тя била просто стратегически ход и ако питате мен, изключително добре пресметнат. Извършил го, за да се издигне в очите на момичето.

– Кое момиче?

– Ейприл Кароуей. Имението на баща ѝ било край село Тъдслей в графство Уърстършир. Фреди отишъл там на почивка и за да полови риба, обаче в деня, когато тръгвал от Лондон, налетял на чичо си, лорд Блистър, който щом научил закъде се е запътил, му наредил на всяка цена да се отбие в Тъдслей Корт – така се казвало имението, за да шляпне по гърба старата му приятелка лейди Кароуей. Затова Фреди побързал да изпълни заръката му още първия ден, за да приключи веднъж завинаги с тези глупости и да си виене спокойно с въдицата край реката. И тъкмо прекосявал градината на имението, когато до слуха му достигнал момичешки глас. Той идвал откъм близката беседка му се сторил тъй звучен и музикален, че Фреди не се стърпял, приближил и надникнал иззад храсталака. При което залитнал и за една бройка да се строполи бездиханен.

От мястото, където бил застанал, момичето се виждало като на

---

1. Алфред, лорд Тенисън (1809–1892) – голям английски поет, смятан за най-видния представител на Викторианската епоха. Автор на поемата „Господарката на Шалтъ“, чиято героиня умира от любов по сър Ланселот и по нейна молба тялото ѝ било положено в лодка и пуснато по реката. – Б. пр.

длан и било, според думите му, нещо неопишимо, просто нямал думи. Не би могла да бъде по-прекрасна дори ако била изпълнена по негова лична заявка. Фреди стоял като гръмнат. И през ум не му минавало, че в тази глуха провинция може да вирее подобна красота. Тутакси променил намерението си да прекара следващите две седмици с въдица в ръка, защото му станало прозрачно ясно, че негов дълг отсега нататък е ден подир ден и всячески да тормози с присъствието си Тъдслей Корт и да се изживява като негов постоянен призрак.

Възвърнал частично способността си да функционира, той съумял да схване с какво се занимава момичето: четяло поезия на малко омърлушено момиченце със зелени очи и вирнато носле. И незабавно бил осенен от мисълта, че няма да е зле да установи що за бълвоч е това стихотворение. Защото в ухажването половината битка е спечелена, ако човек докопа сведения за литературните вкусове на обожавалия субект. Научаваш за какво става дума, зазубряш съществени цитати, избълваш ги в нейно присъствие в ловко подбран момент и преди да си казал „Какво става?“, тя те обявява за сродна душа и ти се мята в обятията.

Точно тук му провървяло, защото момичето изведнъж млъкнало, отпуснало томчето върху коленете си с корицата нагоре и зареяло незрящ поглед в североизточна посока, какврто е женският обичай щом налетят на нещо крайно духовно посред някоя поема. Миг по-късно Фреди вече препускал към селската поща за да пусне телеграма до Лондон с указания да му изпратят „Събраните съчинения на лорд Тенисън“. При това въздъхнал с облекчение, както ми каза, защото като ги знаел какви са момичетата, като нищо можело да се окаже Шели или дори Браунинг.

Фреди не се размотавал нито миг и незабавно задействал операцията по превръщането си във водеща лепка, трайно прикрепена към Тъдслей Корт. Следващия следобед повторно се явил в имението, предал на лейди Кароуей поздравите на чичо си и бил представен както на въпросната Ейприл, така и на зеленоокото хлапе, което се оказало по-малката й сестра Прудънс. Дотук добре. Но тъкмо когато се канел да насочи към Ейприл жарък вулканичен поглед, целящ да й даде груба първоначална представа, че на хоризонта се е появил добрият стар Ромео в мъжествена плът и кипяща кръв, домакинята взела, че произнесла нещо, което му прозвучало като „капитан Брадбъри“ и Фреди осъзнал с пристъп на неочаквано гадене, че не е единственият гост. В едно от креслата седял с чаша чай в едната ръка и нахапана кифличка в другата един изключително едър и мускулест тип.

– Капитан Брадбъри, господин Уиджън – представила ги един на друг лейди Кароуей. – Капитан Брадбъри служи в нашата армия в Индия. Върнал се е в отпуска и нае една къща тук на брега на реката.

– О? – произнесеъл Фреди и дал да се разбере с тази по английски многозначителна гласна, че точно такъв гаден номер може да се очаква от подобен мъж.

– Господин Уиджън е племенник на моя стар приятел лорд Блистър – продължила домакинята.

– О? – казал капитан Брадбъри и прикрил с шепа колкото свински бут прозявка на досада, целяща да внуши на Фреди, че мръсното му потекло не е никак занимателно.

Било безпределно ясно, че от тази среща няма да разцъфне една красива дружба. Капитан Брадбъри несъмнено хранел убеждението, че светът, създаден да приютява само герои, не бива да съдържа и неизбежното минимално количество Уиджъни. Що се отнася до Фреди, то в този критично-повратен момент на неговото ухажване последният човек, когото желяел да гледа из имението, бил мъжествено загорял военен с пронизителни очи и елегантно подстриган мустак.

Но той бързо се съвзел. Бил сигурен, че капитанът ще се намери заврян в миша дупка щом се получи томчето със стиховете на Тенисън. Добре подстриганият мустак не е всичко. Нито дълбокият загар. Същото важи и за пронизващите очи. Онова, което кара мъжа да изпъкне в очите едно възвишено поетично момиче, е голямата Душа. А през следващите няколко дни от Фреди се очаквало да има душа поне за седем души. Затова на първо време, до пристигането на пълните съчинения, се напънал да бъде душата на компанията и пожънал такива успехи в това си начинание, че на сбогуване капитан Брадбъри го придърпал настрана и впил в него поглед, с какврто би изгледал бунтовен индиец, заловен да краде пушки от повереното му поделение на северозападната граница. Едва сега, когато офицерът се извисил една глава над него, Фреди оценил по достойнство телосложението му.

– Кажете ми, Приджън...

– Уиджън.

– Кажете ми, Уиджън, дълго ли възнамерявате да останете в нашия край?

– О, да. Доста дълго.

– На ваше място не бих.

– Не бихте?

– Ако бях на ваше място.

- Но на мен ми харесва пейзажът!
- Ако някой ви насини и двете очи, няма да сте в състояние да се наслаждавате на пейзажа.
- Че защо му е на някой да ми насинява и двете очи?
- Случва се.
- Но защо?
- Не знам. Тези работи просто се случват. Е, Уиджън, лека нощ.

И капитан Брадбъри се метнал в двуместната си кола като дресиран слон, скачащ върху обърнат варел. А Фреди запреплитал крака към ханчето „Синия лъв“ в село Тъдслей, където била щабквартирата му.

Излишно е да твърдим, че проведеният разговор на четири очи не е дал на Фреди храна за размисъл. Той мрачно го преповтарял в мислите си по време вечерята си от бифтек и пържени картофи. Продължавал да го обсъжда наум дълго след като се пъхнал между чаршафите. Когато утрото му донесло яйцата с бекона и кафето, той се заел отново да го предъвква задълбочено.

С присъщата си проникателност Фреди не пропуснал да долови заплашителната нотка в думите на капитана. И просто недоумявал какво да предприеме. Работата е там, че подобно изживяване го спохождало за първи път в празния му живот. Не е тайна, че Фреди се е влюбвал от пръв поглед поне двайсет и седем пъти и до този ден всичко се било развивало по мед и масло. Пърха пет-шест дни около момичето, докато то, раздразнено от някой негов гаф или просто неиздържашо повече на компанията му, го изритвало надолу по стълбите и с това работата приключвала. С други думи всичко протичало приятно и възпитано, напълно в духа на времето. Тук обаче историята била различна. Сега се натъквал на нов елемент – ревнивия съперник, и не бил никак доволен от развоя на събитията.

Везните обаче натежали в негова полза щом зърнал томчето на Тенисън. То пристигнало рано сутринта на следващия ден и Фреди незабавно назубрил около две трети от „Господарката на Шалът“. И през цялото време го глождела мисълта, че ако му се наложи да си плюе на петите точно сега, целият този робски труд, цялата тази лигоч ще отиде на вятъра. Тази мисъл го накарала да се отбие отново в Тъдсейл Корт, готов да приложи плана си в действие, докато стиховете са още пресни в съзнанието му. И представете си колко бил учуден и доволен, когато установил, че капитан Брадбъри не е сред присъстващите.

Не са много преимуществата да имаш за съперник военен, но едно

от тях е фактът, че сегиз-тогиз му се налага да отскача до Лондон, за да се съветва с колегите си от Военното министерство. Тъкмо това бил сторил капитан Брадбъри този ден и Фреди се поразил от качествената разлика, която налагало това отсъствие. Весело самочувствие го изпълвало, докато седял в гостната, наливал се с чай и нагъвал препечени филийки с масло. Сутринта бил изчел до край „Господарката на Шалът“ и бил тъпкан до сливиците с ценен материал. Било само въпрос на време някоя случайна забележка да го отпущи и да му даде повод да избълва някой цитат.

Което и станало. Лейди Кароуей се оттеглила в будоара си да пише писма, но на прага се спряла и попитала Ейприл дали има да предаде нещо на чичо си Ланселот.

– Предай му много целувки – отвърнала Ейприл. – И че се надявам да му е харесало в Борнмът.

Вратата се затворила. Фреди се изкашлял многозначително.

– Да не се е преместил? – попитал.

– Извинете? Не ви разбрах.

– Малка шегичка. Като казахте Ланселот, та се сетих. Напомни ми за Тенисън. Спомняте ли си „Господарката на Шалът“? Според поемата Ланселот обитава предимно Камелот².

Момичето се опулило насреща му и дори изтървало препечената си филия.

– Само не ми казвайте, че сте чели Тенисън, господин Уиджън.

– Кой, аз? – възкликнал Фреди. – Тенисън? Дали съм чел Тенисън? Аз да съм чел Тенисън? Бре, бре, бре! Та аз го знам наизуст... донякъде.

– Аз също! „Разбивай се, разбивай, върху сиви камъни студени, о Море...“

– Точно така. Или вземете например „Господарката на Шалът“.

– „Аз нему вярвам, що песни пее...“

– Аз също, безпрекословно. И да не забравяме „Господарката на Шалът“. Колко странно, че и вие харесвате Тенисън.

– За мен той е прекрасен!

– И още как! Тази пуста „Господарка на Шалът“! Как само го е накъдрил!

– Толкова съм възмутена, че хората му се присмиват в днешно време.

– Глупаци. Не си знаят интересите.

---

2. Предполагамото местонахождение на двора на крал Артур. – Б. пр.

- Той е любимият ми поет.
- И моят, и моят. Ако питат мен, който е написал „Господарката на Шалът“ му се полага за награда кокосов орех или пура, по негов избор.
- Двамата се взрели прочувствено един в друг.
- Господи, за нищо на света не бих допуснала! – произнесла Ейприл.
- Защо пък не?
- Ами... ти ми направи впечатление... че си такъв един... от танцуващите, неизлизащи от нощни клубове младежи.
- Кой! Аз? Нощни клубове? Божичко! Кракът ми не стъпва в тези вертепи! За мен добре прекарана вечер означава да се сгуша до камината с последното писание на Тенисън.
- Обичаш ли „Локсли Хол“?
- И още как! Също и „Господарката на Шалът“.
- Ами „Мод“?
- Страхотна е. Също и „Господарката на Шалът“.
- Изглежда много харесваш „Господарката на Шалът“.
- Много.
- Аз също, разбира се. Като видя реката, винаги се сещам за тази поема.
- Точно така! – плеснал се Фреди през челото. – Откакто я зърнах за първи път, все се чудя откъде ми е толкова позната. Като стана дума за реката, не би ли искала утре да се разходим по нея с лодка?
- Момичето го изгледало неуверено.
- Утре ли?
- Мисля да наема една лодка, да пъкна в кошницата едно пиле, малко шунка и моя Тенисън...
- Но аз обещах да отскоча утре до Бърмингам и да помогна на капитан Брадбъри да си избере хубава въдица. Но и вдругиден също може да се избере въдица, нали?
- Разбира се.
- Или някой друг ден.
- Точно така. Друг ден. Всъщност най-добре въпросът да остане открит за неопределено време. Значи утре в един часа при моста. Добре. Чудесно. Прекрасно. Ще те чакам там с изплезен език.

Цял ден Фреди се чувствал на върха на доволството. Стъпвал по въздуха, така да се каже, на една педя от земята. Но привечер, докато седял в бара на „Синия лъв“ и сърбал уиски със сода, борейки се с

Тенисън и неговата „Локли Хол“, върху масата му легнала огромна сянка и като вдигнал поглед, съзрял над себе си капитан Брадбъри.

– Добър вечер, Уиджън.

Според Фреди имало само една дума, с която можел да опише вида на храбрия капитан в онзи момент, и тя била „зловещ“. Веждите му били сключени, брадичката му стърчала половин метър напред, мускулите на ръцете му играели, а от дъното на гърлото му излизало ниско тътнещо ръмжене като от частично угаснал вулкан. Фреди очаквал всеки миг от устата на военния да потече разтопена лава и не бил никак уверен в благоприятната прогноза за собственото си здравословно състояние.

Въпреки това се насиллил да звучи свежо и ведро.

– А, Брадбъри! – отвърнал с кръшен смях.

Дясната вежда на капитана се уплела безвъзвратно в лявата.

– Разбрах, че днес следобед си бил в Тъдслей Корт – изсъскал той.

– Правилно си разбрал. Много ни липсваше, ще знаеш, но въпреки това прекарахме извънредно приятно.

– И това разбрах. Госпожица Кароуей ме уведоми, че си я поканил утре на пикник по реката.

– Точно така. Нагоре по течението на реката.

– Ти, разбира се, ще й драснеш няколко реда да я уведомиш, че си бил възпрепятстван да отидеш, тъй като неочаквано са те повикали в Лондон.

– Никой не ме е викал в Лондон.

– Грешиш. Аз те викам.

Фреди направил героичен опит да се стегне мъжествено. Трудна работа, когато си седнал, но каквото могъл, го сторил.

– Не те разбирам, Брадбъри.

– Тогава ще ти поясня какво имам предвид. Утре сутрин има един крайно удобен влак в дванайсет и четвърт. Ти ще се качиш на него.

– Нима?

– А аз ще намина насам към един часа. Ако те открия още тук, ще те... Споменах ли, че спечелих миналата година в Индия шампионата по бокс тежка категория?

Фреди преглътнал замислено.

– Наистина?

– Наистина.

Фреди пак се стегнал.

– Сигурно е бил за аматьори.

– Естествено.

– И аз много се занимавах с любителски бокс – прозял се Фреди. – Но ми доскуча. Няма конкуренция. Липсва му напрежение. Затова се прехвърлих при професионалистите. Но те се оказаха толкова крехки, че се отказах, когато Уакър Булдога постъпи в болница след една от тренировките ни. Сега колекционирам старинен порцелан.

Храбри думи, разбира се, но докато гостът му се отдалечавал, той угрижено се взирал в могъщия му гръб. През ума му дори минали ласкави мисли по адрес на влака в дванайсет и петнайсет. Но това била мимо-летна слабост. Сетил се за Ейприл Кароуей и въпросът бил решен. Щом я бил поканил на пикник, значи щял да изпълни поетия ангажимент, дори ако това означавало всеки път при вида на капитан Брадбъри да си плюе на петите. В края на краищата, успокоявал се той, едва ли такъв едър и непохватен мъж като капитана би могъл да го стигне.

Така че на другия ден Фреди седял в наетата лодка на кея до Големия мост. Било прелестно лятно утро с всичко, каквото му се полага, от типа на сини небеса, сребристи вълнички, птички, пчелички, леки повеи и прочее. Бил скътал кошницата с храната на кърмата и си убивал времето, като опреснявал познанията си за „Господарката на Шалът“. Изведнъж откъм стълбите проговорил глас. Той вдигнал очи и видял малката Прудънс, която се взирала в него със сериозните си зелени очи.

– Здравей – казал Фреди.

– Здравсти – поздравило детето.

Откак бил започнал да доява с присъствието си на Тъдслей Корт, малката Прудънс означавала малко, да не кажем нищо за Фреди. Тя се мотаела наоколо, то се знае, и той, то се знае, й се усмихвал благосклонно, защото такава е неизменната му политика – да се усмихва благосклонно на всички роднини на обожавания субект. Но като изключим това, Прудънс не заемала никакво място в мислите му. Както винаги в такива случаи, те (мислите му) били насочени с лепкава неотклонност единствено към него (обожавания субект). Така че сега я съзерцавал с озадачението на човек, в чийто поглед се чете въпросът „на какво дължа тази чест?“

– Хубав ден – решил да пробва почвата.

– Да – съгласило се детето. – Изпратиха ме да ти кажа, че Ейприл не може да дойде.

Слънцето, което греело до този момент със забележителна яркост, изведнъж се изплъзнало от полезрението на Фреди като гмурнала се в реката патица.

– Не може да бъде!

– Може.

– Няма да дойде?

– Няма. Каза да ти предам, че много се извинява, но никакви приятели на мама се обадили, че ще дойдат на обяд, та тя трябва сега да стои там и да помага.

– Тях да му се не види!

– Затова заръча да вземеш мен на разходка вместо нея, а тя ще се опита по-късно да дойде. Казах ѝ, че ще обядваме близо до Ферибота на Григ.

Част от непрогледната мастиленост на небето се проявила. Удар под кръста, разбира се, но все пак момичето щяло да се появи по-късно... А що се отнасяло до хлапето, което щяло да се мъкне с тях, дори това си имало положителната страна. Щял да се покаже сърдечен домакин на младата лепка и отзивите за неговата разточителна щедрост неминуемо щели да стигнат до божествените уши на Ейприл. Всепризнат факт е, че да храниш и poiш до пръсване по-малката сестра не е прахосало време за находчивия влюбен.

– Дадено – казал. – Скачай в лодката.

Хлапето скочило и те поели по реката. Първите десетина минути от общуването им не се отличили с интелектуални висоти, защото трафикът по реката бил доста напрегнат, а Прудънс, която се установила на кормилото, имала твърде бегли познания относно насочването на лодката. Както обяснила на Фреди, след като почти се врязали в минаващата баржа, все забравяла накъде да дръпне, за да завият надясно. Добре, че късметът на Уиджънови ги следвал неотлъчно, та успели да стигнат една по-незаселена част на реката без да потънат. Тук рулят се откачил най-мистериозно, та работата им твърде се улеснила. Малката вече немала какво да прави и за да се намира на работа, посегнала към книгата.

– Я! Ти да не би да четеш Тенисън?

– Четях го, преди да тръгнем, и ще продължа да го чета малко по-късно. Дори пет минутки да имам свободни, не можеш да ме откъснеш от него.

– Само не ми казвай, че ти харесва!

– И още как! Нима има човек, който да не го харесва.

– Аз. Ейприл все ме кара да го чета, ама ако ме питаш, много е лигав.

– Никак дори не е лигав. Направо е прекрасен.

– Лигав и блудкав. Всичките жени, за които пише, са лигли.

Като се изключи старата му приятелка – господарката на Шалът, Фреди още не бил запознат с жените на Тенисън, но затова пък бил непоклатимо убеден, че щом стават за Ейприл Кароуей, значи стават и за едно зеленооко хлапе с луничав нос. Което и заявил доста строго.

– Героините на Тенисън – казал Фреди – са рядко свестни женски екземпляри и те съветвам да го набиеш това в кратуната си, бездушно дете. Никак няма да сбъркаш, ако подражаваш в поведението си на тези прекрасни дами.

– На коя от тях?

– Коя да е. Откъдето и да ги почнеш – отпред назад или отзад напред, все няма да сбъркаш, защото са лика-прилика. Колко остава до Ферибота на Григ?

– След втория завой.

С болка на сърцето завързал Фреди лодката за едно дърво на брега. Мястото било не само прекрасно, ами на всичкото отгоре и крайно безлюдно. През дърветата прозирала малка къща, но без признаци на живот. Единственото живо същество наоколо била стара кранта, която мирно си закувала на брега. С други думи, ако Ейприл била там, а хлапето не било, те биха били сами, без човешко око да се натрапва на свещеното им уединение. Щели да си четат Тенисън до посиняване и отникъде ни гък.

Тази мисъл натъжила Фреди. Но тъй като от гребането бил изгладнял, той бързо-бързо отърсил от себе си несбъднатите копнежи и се заел с разопаковането на кошницата с храната. И след двацет минути не наругавана тишина, ако не се брои жвакането, решил, че няма да е зле от политическа гледна точка да побеседва с малката си гостенка.

– Нахрани ли се? – попитал.

– Не – отвърнало детето. – Но вече няма нищо за ядене.

– Ти май добре си хапваш.

– Момичетата в училище ми викаха Тенията – похвалило се гордо хлапето.

Изведнъж Фреди се усетил, че лятната ваканция започва чак в началото на август, а сега бил едва крайт на юни.

– Защо не си на училище? – попитал.

– Изхвърлиха ме миналия месец.

– Така ли? – оживил се Фреди. – Значи те изритаха, а? И за какво?

– Задето стрелям по прасета.

– Как така стреляш по прасетата?

– С лък и стрела. Всъщност прасето беше едно – Пърсивал.

Собственост на директорката ни – госпожица Мейтланд. Играл ли си някога на герой от книга?

– Никога. И не се отклонявай от обсъжданата тема. Искам да стигна до дъното на тази свинска история.

– Аз не се отклонявам. Играех на Вилхелм Тел.

– Оня с ябълката ли?

– Да, дето улучил ябълка върху главата на сина си. Опитях се да накарам едно от момичетата да си сложи ябълка на главата, но тя отказа, та затова отидох в кочината и я сложих върху Пърсивал. А той, прасето му с прасе, я тръсна на земята и се залови да я яде тъкмо когато стрелях. Затова го улучих в лявото ухо. Той много се раздразни. Госпожица Мейтланд също. Още повече, че бях в немилост, задето предната нощ запалих общата спалня.

Фреди запримигал.

– Запалила си спалнята?

– Да.

– Имаше ли някаква уважителна причина или просто мимолетен каприз?

– Играех на Флорънс Найтингейл.

– Таз пък коя е?

– Английска медицинска сестра по време на Кримската война. По цяла нощ обикаляла болните с газена лампа в ръка. Само че аз изтървах лампата.

– Каж ми – рекъл Фреди, – какъв цвят е косата на тази ваша госпожица Мейтланд?

– Бяла.

– Знаех си. А сега, ако нямаш нищо против, задръж за малко детския ромон. Усещам как сънят ме застига.

– Чичо Джо казва, че хората, които спят след обилен обяд, страдат от мастна дегенерация на сърцето.

– Чичо ти Джо е магаре – рекъл Фреди.

Фреди не можа да ми каже след колко време се е пробудил. Но когато най-сетне сторил това, първото му впечатление било за пълна липса на хлапето и това доста го разтревожило. Все пак дете, което по собствена инициатива дупчи прасетата със стрели и драсва клечката на общите спални, не било тъкмо онова дете, което охотно би пуснал да се рее на свобода из красивия пейзаж по време, когато той, така да се каже, бил неин настойник. Затова станал с угрижена бръчка между веждите и взел да броди навред и да крещи името ѝ.

Този факт вселил допълнителен смут в душата му, както обясни той, защото всеки случаен минувач би си създал погрешно впечатление за човек, който тича сам по брега на реката и си дере гърлото: „Прудънс³! Прудънс!“ Така или иначе безпокойството му не продължило кой знае колко дълго, защото точно тогава погледнал към водата и видял тялото ѝ да плува по нея.

– Ама не, как може! – разстроил се Фреди.

Сами разбирате, че никак не му станало приятно. Трупът го поставял, така да се каже, в незавидно положение. Поверили му, значи, грижите за детето и като се прибере, Ейприл Кароуей ще го попита как са прекарвали, а той ще ѝ рече: „Чудно беше, само дето вашата Прудънс взе, че се удави, и всички са опечалени с изключение на госпожица Мейтланд.“ Не, това нямало да се приеме добре, така че с надеждата да я спаси в последния момент той се гмурнал във водата. И каква била изненадата му, когато установил при докопването на удавеното дете, че то е всъщност само външната му обвивка. Или с други думи плаващото тяло се оказало роклята на Прудънс. А обяснение за празната рокля нямало и туй то.

Вторият проблем, който се представил на вниманието му, докато се пличкал напред-назад из водата, бил какво по дяволите ще прави сега. Слънцето залязвало и отнейде задухал възсвеж ветрец, та само пълна смяна на подгизналия костюм можела да го отърве от двойна бронхопневмония. И докато се чудел откъде да намери сухи дрехи, зърнал отново прозиращата през дърветата къща.

Трябва да се има предвид, че при нормални обстоятелства Фреди за нищо не света не би се натресъл на човек, комуто не е бил представен официално, за да предявява претенции към гардероба му. Той скрупулезно спазва светските условности на висшето английско общество и за него се знае, че е предпочитал да мине цяла нощ, без да запали цигара в театъра, отколкото да поиска огънче от непознат. Но тук случаят бил по така. Той дори не се поколебал. Светкавичен крос през гората и той вече чукал на входната врата и викал „Ало!“ Но когато след около три минути никой не му отворил, Фреди мъдро стигнал до извода, че къщата е необитаема.

Това изобщо не влизало в противоречие с намеренията му. Предпочитал да нахълта неканен и сам да си подбере облеклото, отколкото да се впусне в предълги обяснения пред някой, който току-виж се оказал

---

3. Думата означава благоразумие. – Б. пр.

непробиваемо несхващаш. Като открил, че вратата не е заключена, той се вмъкнал, изприпикал нагоре по стълбите и право в спалнята.

Всичко било наред. До леглото имало гардероб, който му предоставял богат избор. Харесал си едно произведение на шивашкото изкуство във весело каре, подбрал подходяща риза, вратовръзка, свалил мокрите дрехи и се заел да се преоблича. А докато вършел това, все се опитвал да разгадае тайната на изчезналата Прудънс. Питал се до какви ли изводи би стигнал Шърлок Холмс. Едно нещо му било безспорно ясно – че преобличането му трябва да бъде незабавно последвано от ново претърсване на селския пейзаж. Така че забързано закопчал ризата, завързал връзката, сложил си пуловера и самото и тъкмо намъквал чифт просторни, но иначе удобни обувки, когато блуждаещият му из стаята поглед се спрял върху рамкираната фотография върху камината.

На нея бил изобразен млад мъж с мощна физика и твърде оскъдно облекло. Лицето му било огряно от благородна гордост, а ръцете му в боксови ръкавици стискали огромна сребърна купа. Въпреки благородната гордост на лицето, Фреди без капка затруднение разпознал в лика на снимката своя свиреп капитан Брадбъри.

И в този момент, тъкмо когато, си давал сметка, че Съдбата, след като цял ден се била гаврила с него, накрая за похлупак го била вкарала в леговището на съперника му, Фреди дочул стъпки долу в градината. А като се метнал към прозореца видял, че най-лошите му страхове се били сбъднали. Капитанът, още по-едър и могъщ отпреди, се приближавал по пътеката към входната врата, която – сетил се Фреди с много силни чувства в душата – той услужливо бил оставил широко отворена.

Познавате Фреди и знаете, че не е от замечаните заблеяни момчета. Бих го описал по-скоро като човек на действието. А сега действал като никога през живота си. Твърдеше убедително, че едва ли има планинска коза, която дори след напрегната и интензивна тренировка би се спуснала по стълбите по-скорострелно от него. Превърнал се в сериозен конкурент на индийските факири, които имат навика да развяват астралните си телеса където им скимне и по този начин изчезват в Бомбай, а след две минути се материализирват в Калкута. Така че стигнал входната врата в мига, в който капитан Брадбъри се опитвал да влезе през нея, но Фреди ловко я хлопнал под носа му. Прегракналият вик, просмукал се през дървенията, го принудил да залости и двете резета и да подпре дръжката с един стол.

И тъкмо се поздравявал, че е свършил всичко във възможностите на един мъж и се е справил със затрудненото положение с максимална

енергия, находчивост и такт, когато осъзнал с примряло сърце, че насреща си има армейски стратег, свикнал от невръстни години да прави мръсно на невинни племена по северозападната граница. С безупречна военна умелост и телесна гъвкавост капитан Брадбъри, чиято фронтална атака била възпрепятствана, атакувал десния фланг и в момента се провирил през прозореца на гостната стая.

За щастие обаче прекрасната непозната, която чистела, миела и бършела прахта в къщата, била подпряла на стената на гостната един хубав парцал на дълга дръжка. Фреди го забърсал в движение и се стрелнал към прозореца. Пристигнал тъкмо навреме, за да зърне един крак, премятащ се през перваза. Сетне в зрителното му поле се появило лицето и Фреди твърди, че очите, срещу които се оцъклили на разстояние броени сантиметри, още го държат буден по цяла нощ.

За миг го смразили като очи на пепелянка. После обаче разумът се върнал на своя трон и като се съвзел с усилие на волята, Фреди забил парцала където му е мястото и запратил противника си ничком в лехата с бегониите. Свършил своето дело, той отупал ръце, затворил добре прозореца и го залостил.

Човек би помислил, че погледът на капитан Брадбъри би загубил част от мощта си, гледан през стъкло. Нищо подобно, каза Фреди. На всичкото отгоре сега бил разпознал нападателя си и направо жив го пърлел.

Размяната на погледи не продължила вечно. Тези военни от индийската армия не гледат, а действат. За тях именно е казано, че можеш временно да ги озадачиш, но не и да ги възпрепятстваш. Капитанът изведнъж се обърнал кръгом и хукнал да заобикаля къщата. Явно имал намерение да атакува от друг недобре защитен фланг. Това били обичайните маневри на северозападната граница. Докато афганецът се звери, засенчил очи, английският офицер се промъква зад гърба му и го ритва, както се е навел.

Това решило въпроса за Фреди. Той просто не издържал повече да се мятат от прозорец на прозорец и да се опитва с обикновен парцал да спре настъплението на цял Брадбъри. Настъпил моментът на стратегическото отстъпление. Не били изминали и пет секунди, откак капитанът се изгубил от погледа му, а Фреди вече отварял входната врата.

Поемал голям риск, разбира се. Не била изключена вероятността да се натъкне на засада. Но отпред било чисто. Капитанът явно бил зад къщата и Фреди дори стигнал портата с уютното чувство, че след секунди ще е в безопасност и ще може да се отдалечи от опасната зона.

Всичко е добре, ако свърши добре, убедено мислел Фреди.

Тук погледнал надолу и открил, че е без панталони.

Не желая да задълбавам в душевната агония, която това откритие причинило на Фреди. Освен че е самата свенливост, той изпитва заслужена гордост от факта, че е винаги елегантно облечен както в града, така и в провинцията. Затова се гърчел от срам и неудобство в сегашното си полуоблекло, което би предизвикало озадачено повдигане на вежди дори в „Мулен Руж“ насред блуден Париж. И тъкмо си казвал „Това е краят“, когато какво да види пред себе си – двуместна кола, в която разпознал превозното средство на доскорошния си домакин.

А вътре на седалката имало одеяло.

Това откритие коренно променило възгледите му за живота. Не забравяйте, че от шията до кръста Фреди бил добре облечен, ако не и безупречно елегантен. Дрехите, заимствани от капитан Брадбъри, му били излишно просторни, но поне покривали приемливо телосложението му. А седнал в кола, праметнал одеяло през скута си, той направо щял да бъде самия Добре Облечен Мъж.

Нито капка колебание. За пръв път му се случвало да краде кола, но го извършил гладко и безпроблемно като печен професионалист. Скокнал на седалката, заметнал се с одеялото, натиснал стартера и отпрашил.

Имал си съставен строен план за действие. Намерението му било да се отправи директно към „Синия лъв“. Веднъж пристигнал там, щял да се стрелне по-бърз от мълния през фойето нагоре към стаята си, където цели седем чифта панталони го чакали да направи своя избор. А тъй като фойето било винаги безлюдно, ако не се брои хлапето, чистещо обувките на гостите, на което можело да се разчита само да се изхили гръмогласно, Фреди не очаквал съществени неприятности.

Но човек никога не знае. Съставяш си значи планове, преповтаряш ги наум, без да забележиш в тях никакъв дефект, и изведнъж фрас-грас! всичко отива на вятъра. Фреди не бил изминал и половин миля по пътя, когато от страничните храсти изскочило някакво момиче и размахало ръце. Като наближил още, Фреди открил, че това е Ейприл Кароуей.

Ако някой казал на Фреди само няколко часа преди това, че ще настъпи момент, когато няма да се зарадва при вида на Ейприл Кароуей, той щял да се изхили подигравателно. Ала ето че сега я съзерцавал без капка удоволствие. На всичкото отгоре, когато спрял и я видял по-отблизо, установил, че и тя не изпитва никаква радост от срещата им. Представа си нямал защо, но фактът си оставал факт – тя изобщо нямала

дружелюбен вид. Лицето ѝ било напрегнато, а в очите ѝ прочел едно такова особено, каменно изражение.

– Кого виждам! – казал Фреди. – Здравей. Значи успя да се измъкнеш все пак от гостито.

– Да.

Фреди се стегнал, за да ѝ съобщи тъжната вест. Би предпочел да не отваря въпрос за историята с малката Прудънс и нейното тайнствено изчезване, но нямало как. Все пак не можеш да губиш хорските сестри и сетне да се правиш на дискретен. Затова се изкашлял.

– Знаеш ли – започнал, – случи се нещо много странно. Бих го нарекъл дори необяснимо. С най-добри намерения на този свят, аз изглежда съм изгубил сестра ти Прудънс.

– Разбрах. Аз пък я намерих.

– Ъ?

В този миг безтелесен глас внезапно долетял откъм храстите, та Фреди чак подскочил от място.

– Тук съм! – изкрещял гласът. Фреди зейнал.

– Това Прудънс ли беше? – изграчил той.

– Прудънс беше – хладно отвърнало момичето.

– Но какви ги върши там? – недоумявал Фреди.

– Принудена е да стои в храсталака, защото няма нищо на себе си.

– Искаш да кажеш, че не е на себе си?

– Не. Искам да кажа, че няма дрехи на гърба си. Конят ги сритал в реката.

Фреди запримигал.

– Конят е сритал дрехите от гърба ѝ?

– Не ги е сритал от гърба ми – обадил се пак гласът. – Те лежах на брега на реката прилежно сгънати. Госпожица Мейтланд много държи да се отнасяме грижовно с дрехите си. Нали разбираш, играех на лейди Годайва⁴, както ти ме посъветва.

Фреди се хванал за главата. Трябвало да се досети, упрекувал се той, че в мига, в който склопи очи за няколко минутки, това гнусно хлапе ще предприеме нещо възмутително. Също така е трябвало да се досети,

---

4. През 1040 година граф Мърсия, господар на Ковънтри, обложил поданиците си с непосилни данъци. Съпругата му, лейди Годайва, го помолила да се откаже от намерението си и той се съгласил при условие, че тя премине гола през града посред бял ден. Лейди Годайва се съгласила и прекосила града гола на бял кон, закрита само от дългите си коси. Тенисън е възпял знатната дама в поемата си – „Годайва, разказ за Ковънтри“. – Б. пр.

продължил да тюхка, че за всичко ще е виновен той. Като познавач на Жената добре знаел, че заврат ли я натясно в кюшето, Тя неизменно сто-варва вината върху най-близкостоящия мъж.

– Кога, Господи, съм те съветвал да се правиш на лейди Годайва?

– Нали ми каза, че няма да сбъркам, ако подражавам на коя да е героиня на Тенисън.

– Значи си я насърчавал и си подхранвал въображението й – заключила Ейприл и го дарила с поглед, който макар и различен по калибър от този на капитан Брадбъри, бил не по-малко неприятен. – Не мога да вина горкото дете, задето се е увлякло.

Фреди повторно се хванал за главата. Той знаел много добре, че никой ухажор не е прокопсал в очите на любимото момиче като подкокоросва по-малката й сестра да се развява из полето гола на бял кон.

– Ама чакай...

– Не е необходимо да задълбаваме в подробности. Важното е, че тя е вътре в храстите мокра и гола и вероятно ще настине. Може би ще проявиш любезността да я откараш у дома...

– Но да, разбира се. Естествено! И още как!

– ... и да я наметнеш с това одеяло – продължила Ейприл. То може да я спаси от тежка настинка.

Светът се олюлял под краката на Фреди. Ревът на някакво магаре от съседна поляна прозвучал като подигравателния кикот на глутница демони. Летният ветрец още шумолял по върховете на дърветата, птичките все така чуруликали из храсталака, но той бил глух за тяхната прелест.

Преглътнал измъчено два-три пъти.

– Много съжалявам...

Ейприл го гледала с невярващи очи. Явно не вярвала и на ушите си.

– Нали не се опитваш да ми кажеш, че отказваш да дадеш одеялото си на едно дете, което вече киха?

– Много съжалявам...

– Даваш ли си сметка...

– Много съжалявам... Не съм в състояние да се разделя с това одеяло... Остър ревматизъм... В ставите... Лекарско предписание...

– Господин Уиджън – властно го прекъснала Ейприл. – Веднага ми дайте това одеяло!

Безгранична тъга забулила очите на Фреди Уиджън. Той дарил момичето с един дълъг скръбен поглед – поглед, в който красиво се

преплитали съжаление, извинение и доживотна преданост. Сетне, без да каже нито дума, натиснал стартера и отпрашил напред, към залеза.

Някъде в покрайнините на Уибълтън-в-долината, когато мракът се бил спуснал и въздухът благоухаел на вечерна роса, той успял да задигне чифт гащи от едно плашило. Сега живее нейде из крайните лондонски квартали и се опитва да пусне брада, с цел да избегне евентуални попълзновения на капитан Брадбъри срещу чувствителната му природа.

А мен ме помоли да предам на всички, че ако някой желае да се сдобие с напълно запазено томче със съчиненията на лорд Тенисън на жертвоготовна цена, той е готов на изгодна за клиента сделка. Не само изпитва вече необяснима неприязън към този конкретен поет, но и получил тази сутрин писмо от Ейприл Кароуей, чието съдържание затвърдило у него вътрешното убеждение, че томчето, за което става дума, вече никога няма да му потрябва.

КРАЙ

© 1936 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Trouble Down at Tudsleigh, 1936

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Момчил Колчев

Печатни коли 38. Формат 84/108/16

ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997

Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново

ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4556>]